

Talere. Det ærede 3die Medlem ior 7de Kreds (Jørgen Berthelsen) har berørt § 9 med alle dens Renlighedsbestemmelser i Skolerne- Renlighed er jo gennemgaaende en god Ting, navnlig paa et Sted, hvor der samles en Bunke Børn, men det turde dog være, at disse Bestemmelser i § 9 blive lidt illusoriske. Der er saa mange andre Steder, hvor en saadan Flok Børn kunne smitte hinanden. De have saaledes fælles Drikkebæger; deres Bøger kunne indeholde en hel Del Smitstof; de bytte ogsaa Griffler og Penne, som de putte i Munden. Kort sagt, der er en hel Del Forhold, som kunde bevirke, at disse sanitære Bestemmelser ikke ville gøre den tilsigtede Virkning. Det gælder saaledes det tredie Stykke, hvori der staar, at de i Klasseværelserne anbragte Spyttkummer skulle daglig renses. Dette er vist ganske overordentlig nødvendigt — thi gennem Spyttet bæres Smitten frem —, men jeg ser ikke, at der i Praksis er paabudt, at Skolerne skulle holde Spyttkummer. Det turde derfor være formaalstjenligt til den i Forvejen lange Paragraf at gøre den Tilføjelse, at der skal anbringes Spyttkummer omkring i Skolelokalerne. — Det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tolderlund) segde, at ifølge Bestemmelsen i § 11 kunde en Præst, der er befængt med Tuberkulose i Lunger eller Strubehoved, pensioneres med $\frac{2}{3}$ af sin Løn, og det ærede Medlem mente, at denne Bestemmelse kunde faa stor Rækkevidde, da den jo indbefatter Embedsmænd og pensionsberettigede Bestillingsmænd, — for Lærernes Vedkommende staar der, at de ligeledes skulle pensioneres med $\frac{2}{3}$ af deres Løn. Hele Lovforslaget gaar jo nu ud paa at søge at hjælpe frem og helbrede Folk, der ere angrebne af Tuberkulose. Man kan derfor let ved § 11 gaa hen og pensionere Mænd, der saa komme paa Sanatorium og i Løbet af kort Tid helbredes, og som derefter i hele den øvrige Del af deres Liv gaa og oppebære $\frac{2}{3}$ af Gagen i Pension, hvad der let vil kunne paaføre Statskassen store Udgifter og hidføre amerikanske Tilstande. — Derovre skal jo en stor Del af Befolkningen være pensionerede Generaler.

Den anden Side af Sagen er den pekuniære Side. Man maa ikke være blind for, at det ikke alene er Tuberkulosen, der hærger Samfundet; der er mange andre Sygdomme, der senere kunne komme paa Bane, som ogsaa skulle søges bekæmpede ad samme Vej som her, og som ogsaa ville falde Statskassen til Byrde. Det op-

rindelige Regeringsforslag gik ud paa fra Statens Side at bidrage det halve, det er hævet af Folketingsudvalget til $\frac{3}{4}$, ligesom de 500,000 Kr., der ere fordelte paa 5 Aar, have bevirket en yderligere Forøgelse af Udgiften. Jeg ser dog anderledes end den sidste Taler paa disse Udgifter. Jeg betragter dem som produktive Udgifter, der ville højne Samfundet og den nationale Arbejdsevne, og derfor ser jeg ikke saa betænkelig derpaa som den sidste ærede Taler. I det hele taget hilse mine Meningsfæller og jeg disse Forslag med Glæde, men vente, at de paa enkelte Punkter ville undergaa Forandringer i det Udvalg, der vil blive nedsat,

Nordby: Naar jeg har tilladt mig at begære Ordet ved denne Sags Behandling, maa jeg sige, at det er væsentlig, fordi jeg ligesom de 3 første Talere har været Medlem af Kommissionen. Jeg kunde i og for sig godt henholde mig til, hvad det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tolderlund) har udtalt, idet jeg ganske deler hans Opfattelse, men, som sagt, da jeg har været Medlem af Kommissionen, og da jeg nu som den Gang, og for øvrigt ogsaa forinden vi begyndte at arbejde i Kommissionen, har følt den mest levende Interesse for denne Sag, føler jeg Trang til, da Lovforslagene nu foreligge til endelig Afgørelse her, at medgive dem min bedste Anbefaling. Under Arbejdet i Kommissionen vakttes min Betænkelighed særlig ved et Punkt — og jeg fremførte den ogsaa paa rette Tid og Sted —, det var den samme, som det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Breinholt) nu i saa velvalgte og klare Ord har fremført, nemlig den finansielle Side. Jeg mente, at der absolut burde tages Hensyn til, hvad Sagens Gennemførelse vilde koste. En æret Kollega i Kommissionen fremholdt imidlertid det Synspunkt, at dette var noget, som vi som Kommissionsmedlemmer i og for sig ikke havde at fordybe os i, det blev Regeringens Sag. Jeg lod mig berolige med disse Udtalelser og har ogsaa nu ladet mig berolige med, at hvis Regeringen mener, at Statskassen har Raad dertil, er der ingen Anledning til at gøre Ophævelser derover. Men jeg indrømmer, at jeg ser paa lignende Vis nu som den Gang, og som det ærede Medlem gjorde. — Jeg maa maaske her bemærke, at under Kommissionens Arbejde og under Forhandlingen om det finansielle Spørgsmaal tillod jeg mig at fremhæve, hvad det ærede 3die Medlem for 8de Kreds ogsaa nu har berørt eller i